

Nr.:

HET HOF VAN BEROEP TE BRUSSEL
18° kamer,

A.R. Nr.: 2011/AR/2176

zetelend in burgerlijke zaken,
na beraad, wijst volgend arrest:

Rep. nr.: 2014/

Code : A.11.c

INZAKE VAN:

1. - - met maatschappelijke zetel te
, ingeschreven met KBO-nummer

appellante;

Eindarrest

✓

vertegenwoordigd door Mr.
advocaat te

loco Mr.

van 1 april 2014

TEGEN:

1. **HET VLAAMSE GEWEST**, vertegenwoordigd door de Vlaamse
Regering, voor wie optreedt de Vlaams Minister van Financiën, Begroting,
Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, met kabinet te 1210 BRUSSEL,
Koning Albert II-laan 19 - 1ste verdiep,
geïntimeerde,

✓

vertegenwoordigd door Mr.
, advocaat te

loco Mr.
;

Gelet op het verzoekschrift in hoger beroep neergelegd op de griffie van
het hof op 26 augustus 2011;

Gelet op het bestreden vonnis van de voorzitter de rechtbank van eerste
aanleg te Brussel van 17 juni 2011 zetelend zoals in kort geding;

Gelet op de conclusies en de bundels met stavingstukken van partijen;

Gehoord partijen bij monde van hun raadslieden op de openbare terechtzitting van 11 december 2013 waarna de zaak in beraad werd genomen.

I. ANTECEDENTEN EN VORDERINGEN.

Appellante is eigenares van vier weilanden gelegen te
die zij wenste in te richten voor vijf
ezels en een boerenpaard. De weilanden zijn gelegen in agrarisch gebied
volgens het gewestplan (KB van 7 maart 1977).

Appellante beslist begin 2011 om op haar perceel een wegverharding aan te leggen van boerenkasseien voor de aanvoer van hooi, stro en voeders naar de stallingen van de dieren. Het gaat om een halve cirkel met een doorsnede aan de straatkant van 18 m en een pad naar het schuilhok voor de dieren. Voor de stalling van dieren op de weides zou de vorige eigenaar een stedenbouwkundige vergunning gehad hebben.

Daarenboven wenst appellante bomen en hagen aan te planten als natuurlijke afscheiding tussen de verschillende percelen. De bomen zouden 's zomers ook beschutting en schaduw geven aan de dieren. Voor een goede huishouding en afwatering op de weiden zouden er grachten op het terrein dienen te worden aangelegd.

Nadat appellante een aanvang maakt met de werken stelt geïntimeerde op 18 februari 2011 een proces-verbaal op waarin de onmiddellijke stopzetting wordt bevolen van werken die worden uitgevoerd op de weilanden (stuk 1, appellante). Appellante wordt ten laste gelegd dat zij zonder stedenbouwkundige vergunning een wegverharding heeft aangelegd, een afwateringsgreppel heeft gedicht en het reliëf van de bodem heeft gewijzigd en een inbreuk heeft gepleegd op artikel 6.1.1 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening. Zij krijgt het bevel om alle

werken, handelingen en wijzigingen te staken. Het bevel wordt door de stedenbouwkundige inspecteur bekrachtigd op 22 februari 2011.

Na de betekening van het stakingsbevel dient appellante op 28 februari 2011 een regularisatieaanvraag in voor de wegverharding bij het College van Burgemeester en Schepenen van de gemeente (stuk 2, appellante). Deze regularisatieaanvraag wordt zowel door de gemeente als door de Deputatie van de provincie geweigerd. Het beroep door appellante ingesteld tegen deze laatste weigeringsbeslissing bij de Raad voor Vergunningsbetwistingen en wordt eveneens afgewezen op 29 augustus 2012 (arrest nummer appellante).

Door geïntimeerde worden op 1 en op 18 maart 2011 nog bijkomende processen-verbaal opgemaakt, waarbij het stakingsbevel wordt bevestigd en het doorbreken ervan door het voortzetten van de werken in strijd met het eerder stakingsbevel wordt vastgesteld (stuk 5 appellante en stuk 6, geïntimeerde).

Appellante betwist in een schrijven van 15 maart 2011 de vaststelling dat het proces-verbaal dat zij een gracht zou hebben gedumpt. Aan de hand van een satellietfoto van 1 augustus 2009 toont appellante aan dat de gracht reeds was gedumpt voor zij eigenaar werd van de weilanden (stuk 6, appellante). In het schrijven van 18 maart 2011 aanvaardt de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur op grond van een vergelijking van 2 luchtfoto's dat de gracht in kwestie reeds in 2009 was gedumpt zodat in hoofde van appellante er geen sprake meer is van een strafbaar instandhouding van een bouwwerk, en dit onderdeel uit het proces-verbaal gelicht kan worden (stuk 7, appellante).

In voormeld schrijven van 15 maart 2011 betoogt appellante nog dat de aanleg van bijkomende grachten vrijgesteld is van een vergunningsplicht omdat het gaat om het draineren van landbouwgronden, hetgeen in casu

noodzakelijk is om overstromingen te voorkomen bij regenval. Tenslotte formuleert zij in datzelfde schrijven een verzoek om te kunnen overgaan tot de aanplanting van struiken (meidoorn) en bomen (wilgen, eiken en enkele fruitbomen) op de betrokken weilanden evenals tot het inzaaien van gras. Zij wijst er op dat dergelijke handelingen niet-vergunningsplichtig zijn en geen verband houden met de aanleg van de verharding waarvoor ondertussen een regularisatievergunning werd aangevraagd.

In zijn antwoord van 18 maart 2011 geeft de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur aan dat de gevraagde werken tot het aanleggen van grachten een aanmerkelijke reliëfwijziging met zich meebrengen die volgens de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VCRO) vergunningsplichtig zijn en dat dergelijke werken niet kunnen worden gelijkgesteld met drainagewerken waarvan sprake in het uitvoeringsbesluit op de vrijgestelde werken.

Wat betreft de aanvraag tot het uitvoeren van aanplantingen van struiken en bomen en het zaaien van gras op het terrein verleent de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur zijn toelating - die hij als uitzonderlijk omschrijft - zonder dat hieruit evenwel naar eigen zeggen enige rechten kunnen geput worden en volledig op eigen verantwoordelijkheid en risico van appellante geschieden.

In antwoord op voormeld schrijven neemt appellante in een aangetekend schrijven van 23 maart nota van de toelating om aanplantingen te doen en gras te zaaien. Tevens vraagt zij toelating voor het plaatsen van een omheining rond de weiden, bestaande uit houten palen (om de 3 m) met een hoogte van circa 1,20 m en een dubbele draad, waarvan de bovenste een stroomdraad, zodat *"onze dieren gedurende zomer kunnen grazen op de weiden"*. Zij gaan er vanuit dat dergelijke handelingen niet-vergunningsplichtig zijn en geen betrekking hebben op de aanleg van de verharding waarvoor een regularisatievergunning werd aangevraagd.

zodat het stakingsbevel geen beletsel kan zijn voor het plaatsen van de omheining (stuk 8, appellante).

In antwoord op voormeld schrijven stelt de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur op 29 maart 2011 het volgende (stuk 8, appellante):

"Zoals vermeld in de vorige bekrachtigingsbeslissing geldt het stakingsbevel voor alle (ook de op zich niet-vergunningsplichtige) werken en kunnen slechts voorlopige maatregelen ter voorkoming van schade aan het onroerend goed toegestaan worden.

Aangezien de door u gevraagde werken hieraan niet beantwoorden geef ik u geen toestemming tot uitvoering ervan.

Er werd u bij vorig schrijven reeds zeer uitzonderlijk (voorwaardelijk) toelating voor een ander werk gegeven maar het kan niet de bedoeling zijn dergelijke toelatingen te herhalen op straffe van uitholling van het stakingsbevel.

U dient dan ook zoals gebruikelijk bij elke stopzetting van werken te wachten op de goedkeuring van uw bouwaanvraag.

Staat u ook steeds vrij de opheffing van het stakingsbevel in kort geding te vorderen."

Op 14 april 2011 dagvaardt appellante het Vlaamse Gewest voor de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg te Brussel, zetelend zoals in kort geding, en vordert:

- het stakingsbevel van 22 februari 2011 en desgevallend het stakingsbevel van 2 maart 2011 gedeeltelijk op te heffen evenals de bekrachtigingsbeslissingen van dezelfde datum in de mate dat deze betrekking hebben op de niet-vergunningsplichtige plaatsing van omheining en de aanleg van afwateringsgrachten;
- aan eisende partij de toelating te verlenen om een niet-vergunningsplichtige omheining te plaatsen rond de weiden, bestaande uit draad en houten palen, evenals om afwateringsgrachten aan te leggen.

De eerste rechter oordeelt dat appellante het niet aannemelijk maakt dat geïntimeerde bij het opleggen van de bevelen en het nemen van de maatregel een beleidskeuze zou gemaakt hebben waarbij er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen het algemeen en particulier belang. De vordering wordt afgewezen als ongegrond en appellante wordt veroordeeld tot het betalen van de kosten met een rechtsplegingsvergoeding van 1.320 EUR.

In hoger beroep herneemt appellante haar vordering zoals in eerste aanleg maar viseert daarbij naast de stakingsbevelen van 28 februari en 2 maart ook dat van 18 maart 2011. Zij vraagt tevens om geïntimeerde te veroordelen in de kosten van het geding inbegrepen een rechtsplegingsvergoeding van 1.320 EUR in beide aanleggen.

Geïntimeerde vraagt om het hoger beroep af te wijzen als ongegrond en appellante te veroordelen in de kosten van het geding waaronder de rechtsplegingsvergoeding van 1.320 EUR.

II. RECHTSMACHT VAN HET HOF EN DRAAGWIJDTE VAN DE RECHTERLIJKE TOETSING VAN HET STAKINGSBEVEL.

De rechtsmacht van het hof om het stakingsbevel van geïntimeerde te toetsen steunt op artikel 6.1.47 VCRO.

Overeenkomstig artikel 6.1.47, zesde lid, van de VCRO kan de betrokkene in kort geding de opheffing van de maatregel vorderen tegen het Vlaamse Gewest. De vordering wordt gebracht voor de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg in het ambtsgebied waarvan het werk en de handelingen werden uitgevoerd.

De in artikel 6.1.47 van de VCRO geregelde procedure beoogt in hoofdzaak de betrokkenen te beschermen tegen het onrechtmatig

optreden van de overheid. Meer in het bijzonder beoogt de procedure de bescherming van de grondrechten te waarborgen. Het komt aan de rechter toe het bevel tot staking op zijn externe en interne wettigheid te toetsen, alsmede te onderzoeken of het strookt met de wet dan wel op machtsoverschrijding of machtsafwendig berust. Het bevel tot staking is een preventieve maatregel die niet alleen ertoe strekt de macht van de rechter om het herstel te bevelen veilig te stellen maar ook bedoeld is om inbreuken op de wettelijke regels inzake ruimtelijke ordening te voorkomen (arrest Grondwettelijk Hof nr. van 25 april 2013, randnr. B.4.3).

Het stakingsbevel van artikel 6.1.47 van de VCRO is een preventieve maatregel die ertoe strekt de verdere aantasting van de goede ruimtelijke ordening te verhinderen, waarbij tevens wordt voorkomen dat de overheid wordt geconfronteerd met de problematiek van het « voldongen feit » en dat inbreuken op de wettelijke regels inzake ruimtelijke ordening zoals bepaald in artikel 6.1.1 van de VCRO worden gepleegd (arrest Grondwettelijk Hof nr. 57/2013 van 25 april 2013, randnr. B.4.1).

Het stakingsbevel wordt opgelegd door de in artikel 6.1.5 VCRO vermelde ambtenaren, agenten of officieren van de gerechtelijke politie, onder de controle van de rechtbank, en laat toe dat de werken worden stilgelegd wanneer er aanwijzingen zijn dat er een strafbaar feit is gepleegd in de zin van artikel 6.1.1, of wanneer niet is voldaan aan de verplichting van artikel 4.7.19, § 4, van de VCRO. Op straffe van verval moet het bevel tot staking binnen acht dagen na de kennisgeving van het proces-verbaal aan de bevoegde stedenbouwkundige inspecteur, door die inspecteur worden bekrachtigd.

De burgerlijke rechter heeft in het kader van onderhavige procedure geen rechtsmacht om zich in de plaats van de bevoegde overheid te stellen en de opportuniteit van het stakingsbevel in functie van de goede ruimtelijke

ordering als dusdanig te toetsen. Evenmin heeft hij rechtsmacht om een bouwvergunning te verlenen aan appellante.

Het voorgaande belet de bevoegde rechter evenwel niet om op basis van de voorliggende gegevens tot de onwettigheid van het bevel te besluiten op grond van een kennelijk onredelijke, onevenredige aantasting van de normale gebruiksmogelijkheden van een onroerend goed door het stakingsbevel en bijgevolg dit bevel geheel of gedeeltelijk op te heffen.

III. DE INBREUKEN EN HET STAKINGSBEVEL.

Appellante betwist niet een inbreuk op artikel 4:2.1 VCRO te hebben begaan door op het perceel de verhardingen zonder de vereiste stedenbouwkundige vergunning te hebben aangelegd.

Appellante heeft de voor deze werken aangevraagde regularisatievergunning niet bekomen.

Uit de door de bevoegde ambtenaar opgestelde processen-verbaal blijkt niet enkel het bestaan van de vastgestelde inbreuken (behalve voor wat betreft het dempen van een gracht dat niet langer als een inbreuk kan worden beschouwd) maar ook dat appellante het gegeven en bekrachtigde stakingsbevel heeft doorbroken.

Volgens de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur zijn voormelde inbreuken nog altijd voorhanden en dienen de gegeven en bekrachtigde stakingsbevelen gehandhaafd te blijven. Appellante voert ook niet aan de plaats vrijwillig in haar oorspronkelijke staat te hebben hersteld.

Het opgelegde stakingsbevel betreft niet alleen de verhardingen en de reliëfwijzigingen maar strekt zich ook uit tot alle werken uitgevoerd door appellante op de betreffende percelen, zelfs indien deze niet-vergunningsplichtig zijn of zouden worden uitgevoerd overeenkomstig

vóór de vaststelling van de inbreuk verleende stedenbouwkundige vergunningen (zie p.2 van de bekrachtigingsbeslissing van de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur van 1 maart 2011 pagina stuk.5, appellante).

Enkel voor het aanplanten van bomen en struiken en het zaaien van gras heeft de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur een uitzondering toegestaan op uitdrukkelijk verzoek van appellante in het kader van zijn bevoegdheid om voorlopige maatregelen ter voorkoming van schade aan het onroerend goed toe te staan.

Voor het omheinen van de weiden en het graven van afwateringsgrachten heeft de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur zijn toelating evenwel geweigerd.

Appellante bestrijdt het stakingsbevel enkel in de mate dat het zich uitstrekt tot de volgens haar niet-vergunningsplichtige werken, met name de plaatsing van de omheining met draad en palen, en de aanleg van grachten.

IV. BEOORDELING.

Appellante betoogt dat geïntimeerde een onevenredig ruime invulling heeft gegeven aan het stakingsbevel, doordat onterecht wordt geweigerd om niet-vergunningsplichtige werken op de weiden te laten uitvoeren. Ze stelt eveneens dat de stakingsbevelen daarom door machtsoverschrijding zouden zijn aangetast.

Appellante betwist in feite het preventief karakter van het opgelegde stakingsbevel.

Zij stelt dat de plaatsing van een omheining rond de weiden en de aanleg van grachten geen uitstaans hebben met de aanleg van de litigieuze verhardingen waarop het stakingsbevel betrekking heeft.

Volgens appellante zouden deze handelingen de uitvoering van een eventueel later tussen te komen herstelmaatregel voor de wegverharding niet in het gedrang brengen en evenmin een aantasting van de goede ruimtelijke ordening met zich meebrengen. Zij wijst in dit verband ook op de toelating die appellante bekwam op het terrein struiken en bomen aan te planten en gras te zaaien waardoor zij niet inziet op welke gronden andere niet, vergunningsplichtige werken verboden zouden kunnen worden.

Zij betoogt nog dat de onverwijfde plaatsing van de omheining absoluut noodzakelijk is voor het welzijn van de dieren die nu een te kleine weide begrazen.

De aanleg van de grachten acht zij noodzakelijk ter voorkoming van schade op de weiden, nu zowel appellante als de aanpalende eigenaars bij ontstentenis van een degelijke afwatering, bij hevige regenval geconfronteerd worden met aanzienlijke wateroverlast.

Zij betwist verder dat de aanleg van een gracht een vergunningsplichtige reliëfwijziging zou uitmaken en stelt dat in agrarisch gebied de aanleg van een afwateringsgracht geenszins de functie of het uitzicht van de weiden wijzigt.

Ten slotte betwist zij dat de plaatsing van de omheining en de grachten ertoe zou strekken om "de constructie", zijnde de wegverharding af te werken en stelt zij dat de maatregel daarom geen preventief bewarend karakter heeft maar eerder het karakter van een voorlopige straf.

Door haar te verbieden om een omheining te plaatsen en grachten aan te leggen, wordt haar *de facto* het volledige gebruikersvoordeel van de betrokken percelen ontnomen, hetgeen volgens haar neerkomt op een sanctionering die geen uitstaans heeft met het uitsluitend bewarend en preventief karakter van het stakingsbevel.

Appellante verwijt geïntimeerde ook machtsafwending.

Geïntimeerde zou er geen enkel wettig belang hebben noch enig wettig motief om de plaatsing van een niet-vergunningsplichtige afsluiting en dito grachten te verbieden.

Geïntimeerde betoogt dat de stakingsbevelen nog steeds een preventief karakter hebben met als doel het indijken van de door de inbreuk ontstane illegale situatie. Aldus kan verdere schade aan de goede ruimtelijke ordening worden voorkomen of tenminste zoveel mogelijk worden beperkt. Onder die schade dient volgens haar eveneens begrepen te worden de gevolgschade bestaande uit de voor de goede ruimtelijk ordening storende aanwezigheid van door dergelijke werken, handelingen of gebruik tot stand gebrachte illegale situatie.

Enkel werken ter voorkoming van schade aan de litigieuze constructie kunnen volgens geïntimeerde door de bevoegde overheid worden toegestaan. Geïntimeerde betoogt dat de gevraagde maatregelen niet kunnen beschouwd worden als een maatregel ter vrijwaring en/of voorkoming van schade aan de constructie. Zij acht ook de noodzakelijkheid van de voorgestelde maatregelen niet aangetoond en wijst erop dat de situatie volledig de verantwoordelijkheid is van appellante zelf die de toestand heeft veroorzaakt door de bepalingen van artikel 4.2.1 VCRO niet na te komen.

Geïntimeerde verwijst nog naar het door het Departement Landbouw en Visserij uitgebrachte negatieve advies van 17 maart 2011 waarin gewezen wordt op het feit dat de voorliggende bouwovertreiding betrekking heeft op de "vertuining" van een terrein en de aanleg van verharding in agrarisch gebied dat bovendien werd herbevestigd als agrarisch gebied en het feit dat appellante voor de inbreuk met betrekking tot de verharding geen regularisatie heeft bekomen.

In hoofdde betoogt geïntimeerde dat (zoals de rechtspraak aanvaardt) een stakingsbevel niet beperkt is tot vergunningsplichtige werken nu de

stopzetting betrekking heeft op alle handelingen die de voltooiing van de stedenbouwkundige inbreuk beogen terwijl appellante met deze werken juist het voltooiën van de litigieuze constructie beoogt. De door appellante uitgevoerde werken vormen immers, samen met de door haar in huidige procedure gevraagde handelingen volgens geïntimeerde ontegensprekelijk één geheel.

Ondergeschikt voert zij nog aan dat het graven van grachten een vergunningsplichtige reliëfwijziging uitmaakt.

Het hof oordeelt hierover als volgt.

a. Wat betreft de omheining.

Wat betreft het verzoek tot opheffing van het stakingsbevel met het oog op het omheinen van de betreffende percelen, dient vooreerst opgemerkt te worden dat geïntimeerde het vergunningsplichtig karakter ervan niet inroept.

Het bezwaar van geïntimeerde tegen de realisatie van omheining en grachten op de percelen komt hierop neer dat het (i) niet gaat om een beveiligingsmaatregel die schade voorkomt aan de litigieuze constructie maar (ii) om het afwerken van de beoogde constructie. Geïntimeerde stelt dat zij met het stakingsbevel het indijken van de door de inbreuk ontstaan de illegale situatie beoogt. Zij ziet met andere woorden in het laten begrazen van de weiden door de dieren van appellante een manier om de litigieuze constructie te voltooiën.

Het kan moeilijk betwist worden dat het laten begrazen van de weiden aanleiding kan geven tot het gebruiken van de litigieuze verhardingen. Ze werden immers met dat doel tot stand gedacht. Geïntimeerde motiveert evenwel haar stakingsbevel niet uitdrukkelijk op grond van het feit dat het houden van grazende weidedieren op de percelen als dusdanig een

inbreuk zou uitmaken op de agrarische bestemming ervan. Ook in conclusies werpt zij dit niet op. Zij verwijst enkel zijdelings naar het reeds vermelde advies van het Departement Landbouw en Visserij zonder zich dit standpunt evenwel eigen te maken.

Het voorgaande dient bijgevolg te worden afgeleid dat geïntimeerde door het stakingsbevel impliciet beoogt het gebruik van de litigieuze verhardingen te verhinderen omdat dit gebruik de agrarische bestemming van de percelen verder zou aantasten.

Anderzijds heeft geïntimeerde aan appellante op haar verzoek wel toelating gegeven voor de planten en inzaaien met gras van de betreffende percelen.

In de gegeven omstandigheden valt maar moeilijk in te zien hoe het omheinen van de percelen als dusdanig zou kunnen worden aanzien als het afwerken van de litigieuze constructie die een aantasting van de goede ruimtelijke ordening met zich meebrengt.

Het is niet omdat het aanbrengen van een omheining nodig is voor het begrazen van de weiden dat de litigieuze constructie hierdoor wordt "afgewerkt". Beide handelingen kunnen niet beschouwd worden als één geheel vormend te meer nu het vergund zijn van het begrazen van de weiden zelf niet ter discussie staat.

In dit opzicht vormt een onbeperkt verbod op het niet-vergunningsplichtige omheinen van de percelen een onevenredige maatregel die het verder gebruik van het perceel als weideland zo goed als onmogelijk maakt, nu zoals *in casu* (i) de litigieuze verharding niet is afgewerkt; (ii) het mogelijk is ze buiten de gevraagde omheining te laten en (iii) daardoor het voorziene gebruik ervan kan worden verhinderd.

Het stakingsbevel dient bijgevolg voor wat betreft het aanbrengen van een omheining voorwaardelijk te worden opgeheven.

b. wat het graven van grachten betreft.

Volgens appellante kunnen de door haar gevraagde werken niet worden aanzien als een aanzienlijke reliëfwijziging van de bodem en zijn zij vrijgesteld van vergunningsplicht omdat ze in agrarisch gebied worden aangelegd met het oog op drainagedoeleinden (artikel 5, de 5^e besluit van de Vlaamse regering van 16 juli 2010).

Wat het graven van grachten betreft argumenteert geïntimeerde uitvoerig dat deze werken in tegenstelling tot wat appellante beweert wel degelijk vergunningsplichtig zijn.

Het komt het hof in het kader van huidige procedure niet toe om te oordelen over de vraag of het graven van grachten op de percelen al dan niet vergunningsplichtig is. Het staat hoe dan ook niet kennelijk vast dat dergelijke werken geen aanmerkelijke reliëfwijziging uitmaken of het uitzicht van het terrein niet wijzigingen of geen afbreuk doen aan de agrarische bestemming ervan.

Gelet op het mogelijk vergunningsplichtig karakter van het graven van afwateringsgrachten op de percelen kan de opgelegde stakingsmaatregel met betrekking tot het graven van grachten niet als onevenredig of onredelijk worden beschouwd.

c. besluit: het stakingsbevel dient te worden opgeheven voor wat betreft het omheinen van de percelen op voorwaarde dat de litigieuze verhardingen buiten de omheining vallen op een dergelijke manier dat zij niet meer kunnen worden gebruikt voor de door appellante beoogde bestemming.

III. GERECHTSKOSTEN.

Geïntimeerde dient als de in het ongelijk gestelde partij veroordeeld te worden in de kosten van het geding.

Overeenkomstig het arrest van het Grondwettelijk Hof nummer van 25 april 2013 (randnr. B4.4.) kan aan de overheid die met toepassing van titel 6, hoofdstuk 1, afdeling 7 VCRO zich verweert tegen een vordering tot opheffing van een stakingsbevel, geen rechtsplegingsvergoeding worden opgelegd, noch een rechtsplegingvergoeding worden toegekend.

**OM DEZE REDENEN,
HET HOF,**

Zetelend zoals in kort geding en rechtsprekend na tegenspraak,

Gelet op artikel 24 van de wet van 15 juni 1935 betreffende het gebruik der talen in gerechtszaken,

Verklaart de vordering ontvankelijk en in hiernavolgende mate gegrond;

Vernietigt het bestreden vonnis behoudens waar het de vorderingen ontvankelijk verklaart en de kosten begroot met uitzondering van de rechtsplegingsvergoeding;

Beveelt de gedeeltelijke opheffing van de stakingsbevelen uitgevaardigd door geïntimeerde lastens appellante op 22 februari, 1 maart en 18 maart 2011 uitsluitend voor zover zij betrekking hebben op het plaatsen van een omheining rond de weiden van appellante, bestaande uit een draad en houten palen, mits de door geïntimeerde vastgestelde inbreukmakende verhardingen buiten deze omheining vallen zodanig dat

zij niet meer bruikbaar zijn voor de door appellante beoogde bestemming;

Verwerpt de vordering voor het overige.

Veroordeelt geïntimeerde in de kosten van het geding:

- in eerste aanleg in hoofde van appellante begroot op 266,88 EUR (dagvaarding);
- in hoger beroep in hoofde van appellante begroot op 186 EUR rolrecht.

*****

Aldus gevonnist en uitgesproken in openbare burgerlijke terechtzitting van de kamer 18 van het hof van beroep te Brussel op 1 april 2014,

Waar aanwezig waren:

-
-
-
-

Kamervoorzitter,
Raadsheer,
Raadsheer,
Griffier.